

KULDNOKK
Kut-kät-kätt,
kuf-kät-kätt,
küüu, küüu,
pullilill, pullilill.
Pada-Aadu Priidu!

TAHHEKE

NR.4 1968

Lenini abiline

SERGEI POGORELOVSKI

Oleksin ma sündinud
saja aasta eest,
LENINILE oleksin
olnud abimees.

Aga et ma sündisin
kümne aasta eest,
siis ma TEMA õpetuse
järgi kõike teen.

Vanaemale ma
tihti lilli toon,
valmistada rõõmu
oli TEMA soov.

Katsugu mul nõrku
keegi lüüa vaid,
LENIN ütles ikka:
„Kaitse nõrgemaid!”

Ainult viite peale
õpin koolis ma,
sest et LENIN tahtis:
õpi hoolega!

Püüan olla nii, et
mind ei laideta,
ainult nõnda saan ma
TEDA aidata.

Tõlkinud
HELJO MÄND

Muuseumis

Ühel päeval ütlesid Tanja ja Leena oma tähekeste oktoobrilastele:

„Homme tulge natuke varem kooli. Läheme üheskoos Lenini muuseumi.“

Lenini muuseumiks kutsutakse Tallinna 9. 8-kl. Koolis klassiruumi, kus on üles pandud kõik Leninist jutustavad pildid ja fotod, mis pioneerid on kogunud. Selles ruumis õpib alati kooli parim pioneerirühm. Praegu on see õigus Tanja ja Leena rühmal, V c klassi pioneeridel.

Järgmisel päeval olid oktoobrilapsed aegsasti koolimajas. Tanja ja Leena viisid nad esimese stendi juurde. „Kui Vladimir Iljitš väike oli, kutsuti teda Volodjaks,“ jutustas Tanja. „Näete, siin pildil on ta oma õe Oljaga. Aga siin gümnaasiumi esimese klassi õpilasena.“

Oktoobrilapsed vaatasid tähelepanelikult väikest Volodjat. Nad olid neid pilte varemgi vaadanud. Nad olid vaadanud, et sellel kaugel ajal kanti hoopis teistsuguseid riideid kui praegu. Nad olid koguni ära lugenud, mitu nööpi oli Volodja gümnaasiumivormikuuel. Nüüd said nad ka seda kuulda, millest pildid ei jutusta.

„Juba väikesest saadik oli Volodja ausa-

meelne poiss,“ rääkis Leena. „Kord olid lapsed tädi Annal külas. Mänguhoos lükkas Volodja kogemata põrandale klaasist karahvini. Tuppa tuli tädi ja küsis: „Kes lõhkus karahvini, lapsed?“

„Mina mitte,“ ütlesid kõik. „Mina mitte,“ ütles ka Volodja.

Möödus paar kuud. Ühel õhtul, kui lapsed olid juba magama heitnud, hakkas Volodja äkki nutma.

„Ma petsin tädi Annat,“ nuuksus Volodja.

„Ütlesin, et mina ei lõhkunud karahvini, aga ometi lõhkusin.“

Ema lohutas Volodjat. Üheskoos otsustati tädi Annale kiri kirjutada. „Hea, et sa siiski kõik ära rääkisid,“ ütles ema. „Ma arvan, et tädi Annal on sellest samuti hea meel ja ta andestab sulle.“

Tanja ja Leena täheke vaatas veel kord lokkis juustega poissi, kellele vale oli vastumeelt. Ja selle poisi ema, kes oskas oma lapsi alati aidata ja lohutada.

Järgmise stendi juurde seekord ei mindud. „Varsti tuleme jälle siia,“ ütlesid Tanja ja Leena. „Siis jutustame teile Volodja koolipõlvest.“

MARIANNE MUDA

See oli niisugune õhtu, et vanaema oli maale sõitnud ja Mart oli läinud sõbra sünnipäevale. Aga emal ja isal olid just selleks õhtuks piletid suurte inimeste teatrisse.

«Mis nüüd teha?» muretses ema. «Anu ei ole veel kunagi üksi koju jäänud, ta hakkab äkki kartma.»

«Paha lugu küll,» arvas isa. «Eks läheme teatrisse mõni teine kord.»

Aga Anu ütles:

«Ega ma siis nii hirmus kangesti vist kah karda.» Ning nõnda nad otsustasidki, et Anu teeb proovi, kuidas üksi kodus olemine on.

«Sa võid kõik lambid põlema panna,» lubas ema. «Kui tuba on hästi valge, siis ei tule hirm nii kergesti peale.»

«Ja raadio võib mängida,» lubas isa. «Kui raadio mängib, siis on sul kindlasti julgem tunne.» Varsti ema ja isa läksidki ja Anu jäi üksi koju — kohe üsna üksi, nii et tal hakkas natuke kõhe. Ta pani kõik lambid põlema, et päris hirm peale ei tuleks, aga ikka oli tal imelik olla, sest kõik oli väga imelikult vaikne. Siis keeras ta raadio lahti, et oleks julgem tunne. Kuid raadiost tuli niisugust muusikat, kus trumm mürtsus ähvardavalt ja teised pillid mängisid nii kiiresti, nagu ajaksid nad kedagi taga. Selle muusikaga ei olnud julgemat tunnet sugugi ja hirm muudkui hakkaski peale tulema.

Anu oli ennegi hirmu tundnud. Tädi juures maal ta kartis kukke, kes kangesti kurja häälega kires, ja peale kuke ta kartis veel värku ja müristamist. Aga nüüd oli niiviisi, et polnud ei kukke ega äikest, aga hirm oli ometigi — üksi-olemise hirm. Ja kõige hullem oli see, et üksi-olemise hirm läks ikka suuremaks ja suuremaks, nii et lõpuks oli Anul nutuvõru ümber suu. Võib-olla oleks ta koguni päriselt nutma hakanud, kohe häälega ja pisaratega, aga õnneks ütles enne üks peenike hääl:

«Ma võin ju sulle seltsiks olla, kui sa tahad!» See oli Sipsik.

Kohe jooksis Anu oma mängunurka ja võttis Sipsiku kätte.

«Kuidas ma küll ise selle peale ei tulnud?» ütles Anu Sipsikule. «Muidugi ma tahan, et sa mulle seltsiks oled.»

Muusika raadios ei paistnud Anule korraga enam sugugi ähvardav — trumm mürtsus rõõmsalt ja kõik teised pillid sagisid lõbusalt läbisegi. Aga ometi keeras Anu raadio kinni, sest vaikuses oli palju parem Sipsikuga juttu ajada. Ja siis kustutas ta veel lambid ära, sest valgus oli liiga ere ja paistis liiga teravalt Sipsikule silma. Ainult laualambi jättis ta põlema ja laualamp andis just parasjagu mahedat valgust, nii et oli hea ja hubane.

«Eks olé,» ütles Sipsik. «Meil on siin kahekesi päris mõnus.»

Ja Anu ütles:

«Mulle isegi meeldib üksi kodus olla, kui me sinuga kahekesi oleme.»

«Üksi kodus olemist ei maksa karta,» ütles Sipsik. «Mina olen ju ka mõnikord üksi kodus ja ma ei karda kunagi, sest mis siin siis õige karta ongi.»

«Mina ka ei karda enam,» ütles Anu. «Aga ikkagi on niiviisi parem üksi olla, et sina oled siin.»

«Ka minul on sinuga parem,» ütles Sipsik. «Ma saan siis mõelda ja rääkida ja ma olen just nagu päriselt elus.»

«Sa oledki elus,» ütles Anu.

Illustreerinud E. VALTER

«Aga mitte just päriselt,» ütles Sipsik. «Päriselt olen ma elus ainult sinuga koos.»
«Peaasi on see, et me teineteisele meeldime ja oskame ilusasti teineteisele seltsiks olla,» ütles Anu.
«Sa oskad ka ise endale seltsiks olla,» ütles Sipsik.
«Kuidas?» ei saanud Anu hästi aru.
«Aga minuga sa ju oledki ise endale seltsiks,» ütles Sipsik. «Sina ise.»
«Ma ei tea,» ütles Anu.
Nii rääkisid nad veel kaua aega. Aga siis helises äkki uksekell ja Mart tuli sünnipäevalt koju. Ja siis oli aeg juba varsti niikaugel, et nad pidid magama heitma, nad mõlemad — Anu ja Sipsik.

KALJU KANGUR

Tantsulugu

VÄIKE PANN JA SUUR PADA
TAHTSID TANTSU KEERUTADA.

OI SEDA PIDU, OI SEDA TRALLI!
LUSIKAD LASKSID KUKERPALLI.

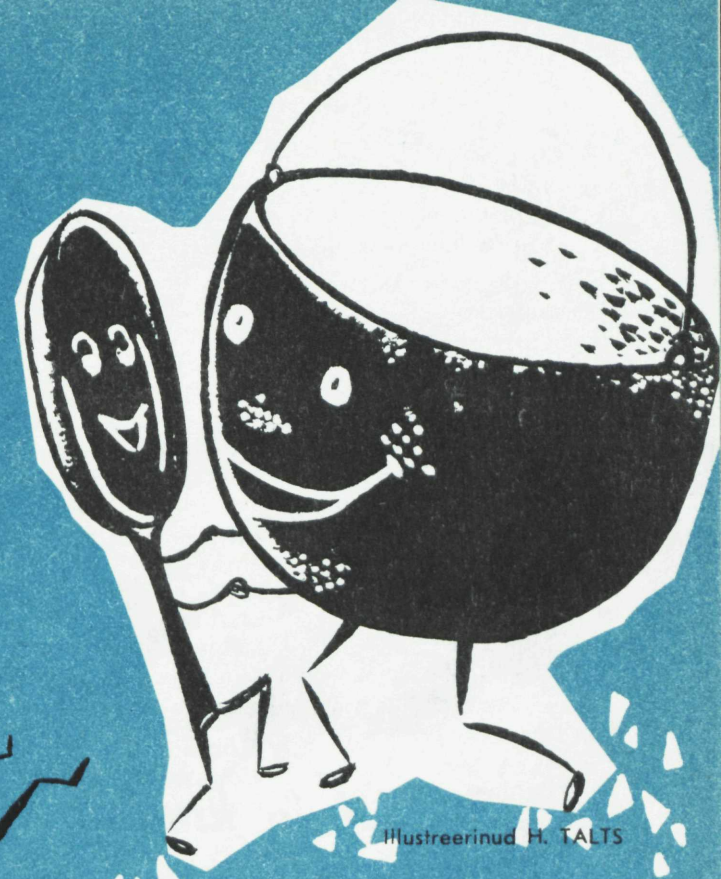
KULP VIIS TANTSIMA PUDRUMÄNNA,
TEEKANN TATSAS SINNA-TÄNNA.

KOHVIOAD KOHVIVESKIS
SABISTASID ISEKESKIS.

HUUPI VÄIKESED KAHVLID
KEPSLESID MÕÖDA SAHVRIIT.

AINULT TALDRIKUD
OLID KARTLIKUD.

NAD KARTSID KANGESTI SEDA,
ET VÕIVAD PURUNEDA.

Illustreerinud H. TALTS

ERIKA ESOP

Kukepoisid

KOKKU SAID KAKS KUKEKAIMU.
SILMAPILK TÄIS VÕITLUSVAIMU —
IKKA TOKSTI-TOKSTI-TOKSTI,
IKKA KOKSTI-KOKSTI-KOKSTI
TOKSISID JA HÜPPASID,
TÕUKASID JA LÖKKASID,
KEKSISID JA TEGID KÄRA.
LÕPUKS EHMUSID NAD ÄRA:

HARJAD KRIIMUD, SEGI SULED,
KUI NÕUD ÄKKI EMA TULEBI!

Pesupäev

IRA LEMBER

LUMELINAD, LINAKESED
MÄRTSI-TÄDI PUHTAKS PESEB.
NEILE VEERAND AASTAT
KOGUNUD ON SAASTA.
NÜÜD ON VAJA LOPUTADA,
VIHMAVEEGA SOPUTADA.

MÄRTSI-TÄDIL NÄPUD VILLIS,
HÜÜAB APPI TA APRILLI.
APRILL ON HÄSTI KÄRME KÄEGA,
PESEB NAGU IMEVÄEGA —
KÄRR-KÄRR — VARAKEVADEKS
LUMELINAD RIBADEKS.

TUULE-JUKU JUURDE SIBAB,
HAARAB HÖLMA LUMERIBAD,
TASSIB SEITSME VERSTA TAHA,
SEITSME MÄE JA METSA TAHA,
PANEB SUVEKS HOIUPAIKA.
KELLEL VAJA, SEE NEID PAIKAB.

Kevad ja kindad

LEILI ANDRE

TULI MEIE AEDA KEVAD,
KAASAS SOOJAD TUULEHOOD.
AGA ÜTLE, VANAEMA,
MIKS SA SIISKI KINNAST KOOD!

SA JU TEAD, KUI SOE ON VÄLJAS
JUBA AMMU IGA PÄEV.
PÄIKE ISE NAERAKS VÄLJA
SELLE, KEL NÜÜD KINDAD KÄES.

PÄRAST TULEB SUVI KOHE,
SEE ON TINGIMATA NII.
KINDAID ENAM TARVIS POLE
ÜLEÜLEÜLDSEGI!

6

Illustreerinud K. NIINEPUU

VENDA SÖELSEPP

APRILLI- NALI

Elevantidel polnud siis pikka lonti ja kaelkirjakud olid üsna hariliku lühikese kaelaga. Nimedki olid nendel siis alles Ele ja Kirjak. Elede ja Kirjakute pered elasid koos soojas Aafrikas, toitu oli külluses ja erakorralisi sündmusi ei olnud. Kuni selle saatusliku 1. aprillini, millest nüüd juttu tuleb.

Elepoeg oli pääsukestelt kuulnud, et kaugel põhja pool tehakse 1. aprillil niisugust nalja, et narritakse üksteist ja keegi ei tohi selle üle vihastuda ega vihastugi. Elepoeg oli väga vallatu ja talle meeldis kangesti teisi narritada, ehkki ema seda ei lubanud. Kui ta nüüd kuulis, et aastas on üks terve niisugune päev, millal võib teisi karistamatult narritada nii palju kui tahad, rõõmustas ta väga ja otsustas oma parimat sõpra ja mängukaaslast Kirjakupoega narritada päev läbi, hommikust õhtuni. Selleks mõtles ta aegsasti välja terve hulga igasuguseid vigureid ja vempe, mis ta kõik pidi sellel päeval välja mängima, ja jäi siis kannatamatult ootama 1. aprilli.

Küll läks aeg kole pikkamisi, aga lõpuks siiski saabus 1. aprill. Elepoeg jooksis kohe hommikul oma sõbra Kirjakupoja juurde ja kutsus selle mängima. Varsti hüüdis ta:

«Vaata, vaata, sealst põõsaste tagant tuleb lõvil!»

Kirjakupoeg ehmus koledasti ja püüdis üle põõsaste vaadata, venitades kaela pikaks, aga ei näinud midagi.

«Aprill! Pikk ninal!» hüüdis Elepoeg. Ja et ta ei saanud sõrmi harali ajada ja pikka nina näidata, nagu see põhja pool pidi kombeks olema — tal on sõrmede asemel varbad ja needki

tõntsid ning ümmargused nagu kartulimugulad —, siis haaras ta oma nina otsast kinni ja muudkui venitas.

Mõnda aega mängisid nad nüüd rahu-likult, siis aga hüüdis Elepoeg jälle: «Oi, vaata, seal pilliroo taga on ju krokodill!»

Kirjakupoeg püüdis nüüd üle pilliroo- tuka vaadata ja sirutas kaela pikaks, aga Elepoeg kilkas rõõmu pärast:

«Aprill, aprill, pikk ninal!»

Ja nõnda nad selle päeva kahekesi õhtule said — üks aina narritas ja teine aina uskus. Üks venitas nina ja teine kaela, sest leopard, pantér, tiiger, hunt ja igasugused muud kurjad kiskjad tuli ju ära hüüda ja läbi väriseda.

Õhtuks, kui päike loojuma hakkas ja nad koju tulid, oli Elepoja nina nii pikk, nagu ta praegugi on, ja Kirjakupoja kael niisama sihvakas, nagu me seda tänapäevalgi näeme.

Küll olid emad ehmunud ja löid jalgu kokku, kui nad oma armsaid lapsukesi niisugusel kujul nägid.

«Helde aeg, kuidas sa välja näed?» kiljatas Eleema. «Mis sinuga ometi juhtunud on: nina pikk nagu mastivant? Sa oled ju päris elevant.»

Ja Kirjakuema hüüdis:

«Armas laps, mis sinu kaelaga on juhtunud? Sa oled ju päris kaelkirjak.»

Aga parata polnud enam midagi: kuidas oli, nii ka jäi. Ja hakkasidki elevantid sellest peale sündima pikkade lontidega ning kaelkirjakud pikkade saledate kaeltfega. Sellisteks on nad jäänud tänapäevani, meenutades oma hiiglapikkade kehaliikmetega toda kauges esimest aprilli.

ELAR KUUS KUIDAS KÕNDIMA

Illustreerinud H. SAMPU

Tol ajal elas inimene veel koopas. Kord võttis ta oma kivikirve ja läks metsa jahile. Vastu sattus karu. Inimene virutas talle laksu lagipähe, ja otsas mõmiseja oligi. Jahimees rõõmustas: kae, liha ter-

veks talveks! Kui ta aga saaki oma koopasse viia katsus, ei suutnud ta seda isegi sada sammu kanda. No mis sa nüüd peale hakkad! Seal kostis hääl: «Võin appi tulla.»

Mees vaatas taipamatult ringi: «Kes!»

«Mina.»

Siinsamas kasvas saik pikki sirgeid kaski, nende vahel üks väike kõver. Tema osutuski rääkijaks.

«Sinust pole asja,» arvas inimene. «Küll must asja saab, kui kõndima õpetad.»

Inimene mõtles: eks või proovida. Aga esialgu roomaku, ega keegi kohe paugupealt püsti seisa... Ta pani kõvera kase kõhuli maha. Tema ladva peale tõstis koorma, tüvest kinni hoides sikutas ta teda edasi. Kui nad koopasse jõudsid, soovis abimees:

«Anna mulle väikese kõvera asemel uus nimi.»

«Miks!»

«Et sirged mind söimata ei saaks.» Kuna feda maad mööda tuli lohistada, ristis inimene ta lohistiks. Koos käisid nad kogu talve. Kevadel, kui jõgi vee-elanikest kubises, püüdis inimene suure loomuse kala ja ladus lohistile. Ent tõmmates ei nih-

ESIMENE LUGU POIALPOISIST JA REBASEST

Joonistanud O. KALLAS

S A KÖVERIK ÖDDIS

kunud too paigast. Inimene imestas:
«Olid veel hiljuti lumel nii libe.»

Lohisti vastu:

«Kuid nüüd on maa konarlik ja mul
kõhunahk kibe. Palun koibi.»

«Koibi! Kust need välja võtanti!»

«Nuputad.»

Inimene mõtleski. Ta viskas lohis-
file koibadeks lahtisi kõikaid alla.
Need veeresid rullidena ja aitasid
lohistil tükk maad minna. Siis jäid
nad maha. Inimene loobus kaigas-
test ning raius paksu paku küljest
kaks jämedat rulli. Need seadis ta
ratastena telje otsa ja kinnitas lohisti
alla.

«Olen oivaline, olen koivaline!»
hüüdis lohisti. «Nüüd kähku uus ni-
mi kah.»

Inimene ristis ta kaarikuks. Kaarik oli

enne väga rahul, pikapeale hakkas
manguma:

«Koorem on mul järjest rängem kui
varem, sestap oleks kahe asemel
neli koiba parem.»

Inimene lisas oma lemmikule teise

paari rattaid ja nimetas ta vankriks.
Vanker koperdas kuulekalt järele,
kriuksus uhkelt üle ümbruse. Aga kui
talle tapetud metssõnnimürakas
peale hiivati, takerdus ta rööpaaku
kõvasti kinni.

«Mul pole jaksu sind tirida,» kurtis
inimene. Vanker andis nõu:

«Kui endal pole jaksu, too metsast
suksu.»

«Kas ta tuleb!»

«Sul nupp otsas.»

Kevadine töö

TIIT TEEB USINASTI TÖÖD:
SAEB JA VIILIB, NAELU LÕÖB.
MILLEKS TIIT SIIN TOKSIB, MÕÖDABI
KAS EHK LIHTSALT AEGA VIIDABI!
POLLA VAATAB, VILTU PEA:
«SAAN EHK KUUDI! MINE TEA!»

AGA KUI SAAB VALMIS TÖÖ,
KIISU KÄPPI KOKKU LÕÖB:
«MINULGI ON KITSAS SEAL!»
TIIT KUID MAJA ÜLES SEAB.
NÄE, JA ÜÖRNIK ONGI LEITUD!
OLI ENNAST PÕÖSAS PEITNUD.
KULDNOKK, VÄIKE KÄRMAS LIND,
KORTERISSE PALUN SIND!

TIIU OIGLANE,
M. Härma nim. Tartu 2. Keskkooli õpilane

Illustreerinud V. KOTKAS

Suksu elas laanes, tugev ja vaba. Ta löi eest ja tagant üles ning hirnus: «li-ha-haa, keegi mind kätte ei saa!» Kuid inimene silmitses auku, kuhu vanker sisse jäänud, ja ta peas turgatas kaval mõte. Ta kaevas suksu rajale samuti augu, sügavamagi veel, pealt kattis okstega. Pauh! kukkus suksu auku ja palus inimest pisar-silmil:

«Ole meheks, upita välja siit! Ta suks tirin ise su veokit.»

Suksu vedas vankrit hulk aega, lõpuks kaebas ka tema, et väsib. Inimene hurjutas vankrit:

«Võeh, võeh, vennikest, sind taluta kui pisipõnnikest! Oksi ikka kõndida ei oska.»

Vanker vabandama:

«Allamäge lähen juba kaunis kenasti, ainult ülesmäge on raskusi.»

«Kuidas teised käivad!»

«Neil on põks-pöks sees.»

Tõsijutt, kõigil kõndijatel oli põks-pöks, isegi rotil ja hiirepojukesel. Inimene otsustas sellise ka vankrile teha. Ta koppis, viilis, saagis, sättis kokku kaste ja topsikesi, traate ja mutrikesi. Ja meisterdas vankrile põks-pöksu.

«Hurraa!» juubeldas vanker ja nõudis:

«Veel anna mulle pehmed ümarad kingad, et ma varbaid vastu kive ära ei lööks. Ja uus nimi! Uus nimi!» Ta saigi ümarad kummikingad ja uue nime — teate ise, millise. Nüüd pistis ta ilma vedajata minema, nii alla- kui ülesmäge, kiire kui tuul. Ka kõige pikemad ja sirgemad puud andsid talle aukartlikult teed. Väikeseks kõveraks ei hüüdnud teda keegi enam.

Jah, aega küll läks, aga asja tast sai.

Kiki

Ta oli ninaotsast sabatipuni umbes poole meetri pikkune nagu kõik korralikud naaritsad. Elas kolhoosi karusloomafarmis traatvõrest puuris. Farmi mitme tuhande naaritsa hulgas oli Kiki ainus, kes lubas ennast farminaistel silitada ja isegi sülle võtta. Kui teistele naaritsatele julgesid käe lähemale sirutada, hakkasid nad oma nõelteravate hammastega naksti sõrmest kinni.

Ohel päeval lippas Kiki farmist minema. Kuidas tal õnnestus puurist välja tulla ja farmi ümbritseva võrkaia taha pääseda? Seda teab üksnes Kiki. Ta võngutas korraks lühikest saba ning paari väleda hüppega oligi rohututtide ja põõsaste vahele kadunud.

Algul ta jooksis kuusikus kuidas jalad võtsid. Siis surus mustjas-pruuni keha maa ligi ja hakkas hiilides liikuma. Vaatas väikeste tumedate ümarsilmadega uudistades ringi. Ümbrus oli talle võõras. Ja võõrad olid lõhnad, mida ta ahnelt söõrmetesse tõmbas. Mis sellest, et Kiki oli sündinud puuris ja seal kogu aeg elanud. Ta tundis niisamasugust tungi tegutsemiseks, nagu tunnevad vabaduses sündinud ja elavad naaritsad.

Kiki tahtis maas keksivat lindu tabada. Hüpe läks luhta. Otse tema harali küünte eest lendas lind vurinal minema. Kiki ajas ennast põõsa najale püsti. Ta otsis okste vahele peidetud linnupesast mune. Pesa oli tühi. Kiki nuuskis oja ääres. Vaatas vulisevasse vette. Oja kaldalt ei leidnud ta konnapoegagi, ojast viidikatki. Kikile ei torganud silma ei roo- ega kõrkjapuhmaid, kuhu oleks saanud pesa teha. Kui naarits oleks kõnelda osanud, oleks ta lausunud: «Kehv koht! Mina tahan elada roorikaste vaiksete järvede või jõgede ääres.»

Samal ajal oli farmis pahandus. Farmijuhataja ütles: «Elus naarits maksab 40 rubla. Kes laskis Kikil ära joosta, maksab selle raha oma taskust.» Farminaised olid tusased ja siunasid Kikit. Nad harisid puure. Panid naaritsate magamisasemetele puhtaid puitlaaste. Siis mindi loomadele toitu tegema. Hakiti liha ja kala, lisati odra- jahuputru, porgandi-, kaalika- ja kapsalehetükikesi, segati hulka kalamaksaõli ning mitut sorti vitamiine.

Kui farminaised toiduga puuride juurde tulid, nägid nad võrkaia taga Kikit. Ta seisis tagukäppadel püsti, hoides esikäppadega võrest kinni. Kiki laskis ennast sülle võtta ja puuri panna. Farminaised rõõmustasid, silitasid Kikit ja ütlesid: «Vaesekesel läks kõht tühjaks. Toidulõhn tõi ta koju tagasi.» Kes teab, ehk oli farminaiistel õigus?

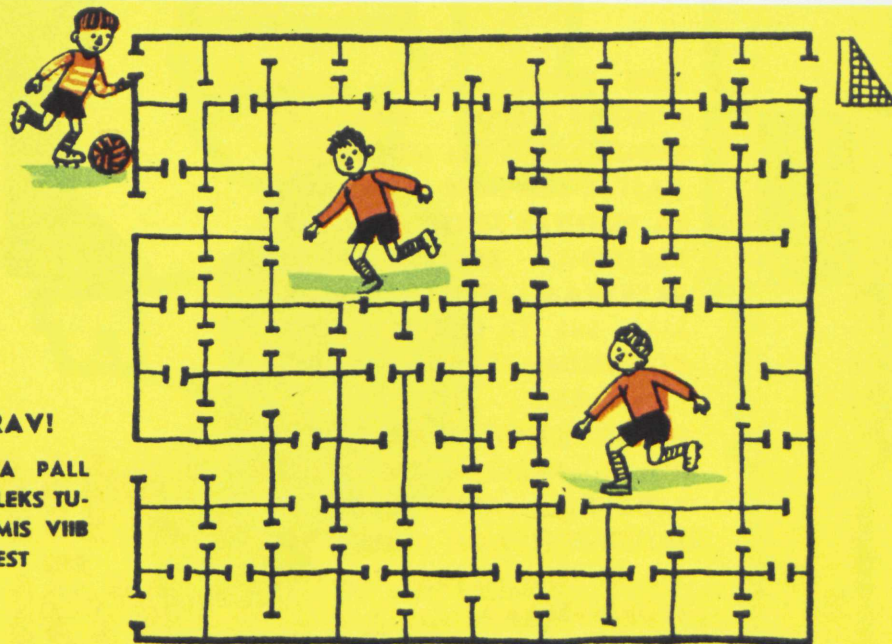
Talve tulekul läksid naaritsad rammusaks ja nende läikiv karvkate muutus imeilusaks. Sel ajal jäi palju puure tühjaks. Kolhoos sai naaritsate kasvatamisest suurt tulu. Linnas tehti karusnahkadest kraesid, mütse ja kasukaid.

Naaritsad ei karda talvepakast. Päeval nad lesivad või jooksevad ringiratast puurides, alles ööseks poevad pessa. Nii elas oma puuris ka Kiki. Tuli kevad. Ja siis olid emanaaritsatel pojad. Ka Kikil lamas pesalaastudel üksteist tillukest poega.

EINO TALI

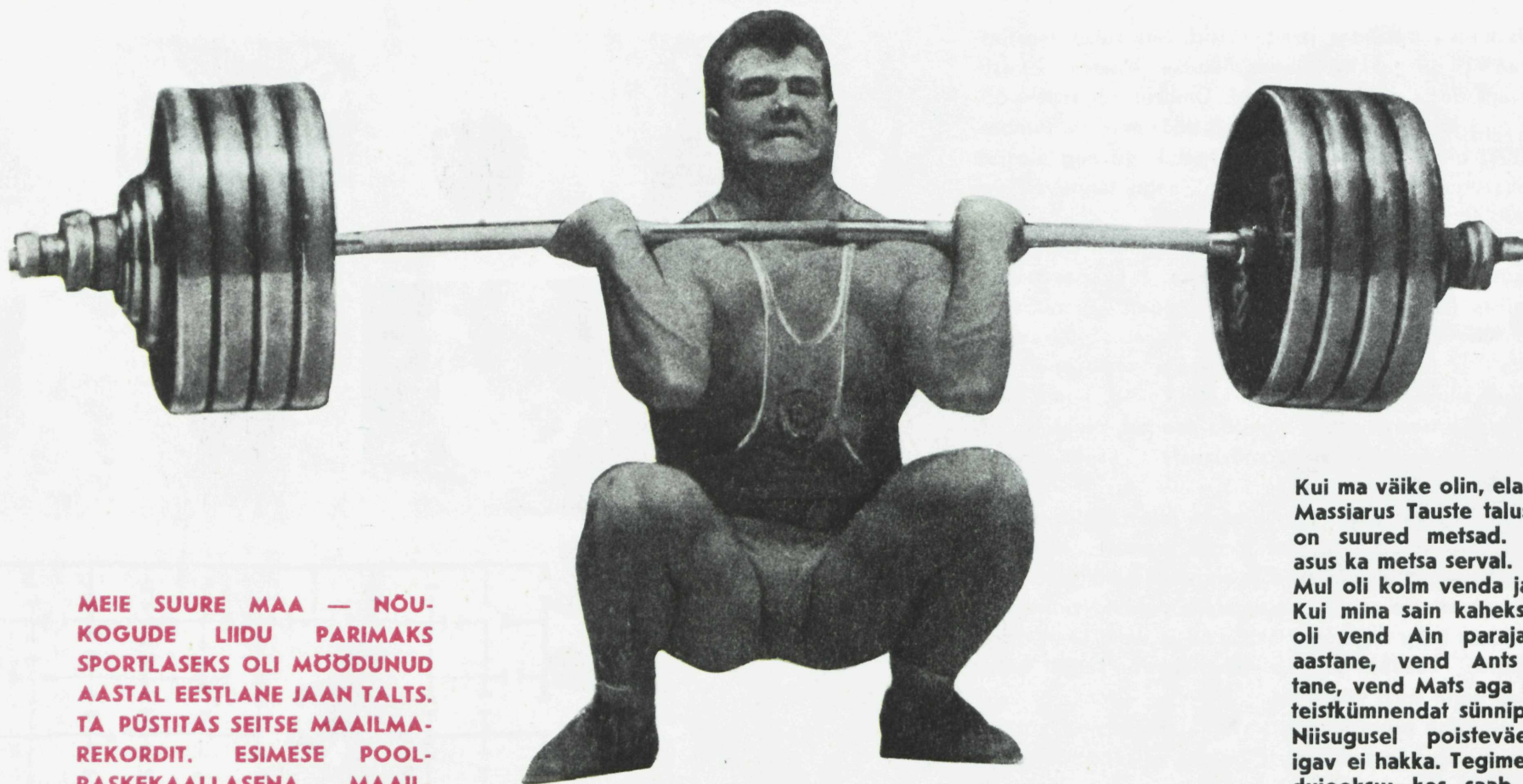
MISSUGUNE
JÄLG
KELLELEGI
KUULUB!

HURRAA, VÄRAV!

AITA JÕRIL LOOA PALL
VÄRAVASSE! SELLEKS TU-
LEB LEIDA TEE, MIS VIIB
KAITSEMÄNGIJATEST
MÕÕDA.

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

MEIE SUURE MAA — NÕUKOGUDE LIIDU PARIMAKS SPORTLASEKS OLI MÕÖDUNUD AASTAL EESTLANE JAAN TALTS. TA PÜSTITAS SEITSE MAAILMAREKORDIT. ESIMESE POOLRASKEKAALLASENA MAAILMAS SAI TA KOLME TÖSTE KOGUSUMMAS JAGU 500 KILOGRAMMIST.

HILJUTI KÄISIN JAAN TALTSIL KÜLAS. PALUSIN TAL JUTUSTADA OMA LAPSEPÕLVEST. TA JUTUSTASKI. AGA ENNE SOOVIS, ET TEIST KÕIGIST SAAKSID SPORDISÕBRAD.

Täheke

MINU ESIMESED VÕIDUJOOKSUD

Kui ma väike olin, elas meie pere Massiarus Tauste talus. Massiarus on suured metsad. Tauste talu asus ka metsa serval.

Mul oli kolm venda ja kolm õde. Kui mina sain kaheksa-aastaseks, oli vend Ain parajasti üheksa-aastane, vend Ants kümneaastane, vend Mats aga ootas kaheistkümnendat sünnipäeva.

Niisugusel poisteväel muidugi igav ei hakka. Tegime sageli võidujooksu: kes saab enne maja juurest aidani ja tagasi!

Päris tihti sain mina. Olin küll kõige väiksem, aga kõige väldam.

Pikamaajooksu tegime ümber õunaaia. Meil oli suur aed. Seal kasvas kolmkümmend õunapuud. Pikamaajooksus jäin alati viimaseks. Teistel olid palju pikemad jalad.

Õuel oli meil pallimänguplats. Algul mängisime rahvastepalli.

Kui suuremaks saime, siis võrkpalli. Lauafennist mängisime ka. Selleks lükkasime talu suurele söögilauale veel teise laua kõrvale.

Pallimäng meeldis meile kõigile väga. Aga tööd oli ka vaja teha. Leppisime siis nii kokku, et enne me palli ei mängi, kui on kõblatud viis vagu kartuleid. Või saetud katki viisteist halgu. Või kitkutud puhtaks porgandipeenar.

Pean ütleva, et tööga tuli mul üldse päris varakult pihta hakata. Juba esimese-teise klassi poisina rullisin suviviljapõlde. Koos vendadega tegin igal suvel palju vihtu. Need läksid kolhoosi lamastele.

Üks amet on veel meeles. Sel ajal oli niisugune kord, et kui kombain õhtul põllul töö lõpetas, pidi talle valve juurde jääma. Mina käisin mitmel korral kombainivalves. Algul olin ikka üleval, aga pärast heitsin viljapunkrisse magama. Mõtlesin, et kui mina teradel pikali olen, ei saa keegi vilja varastada.

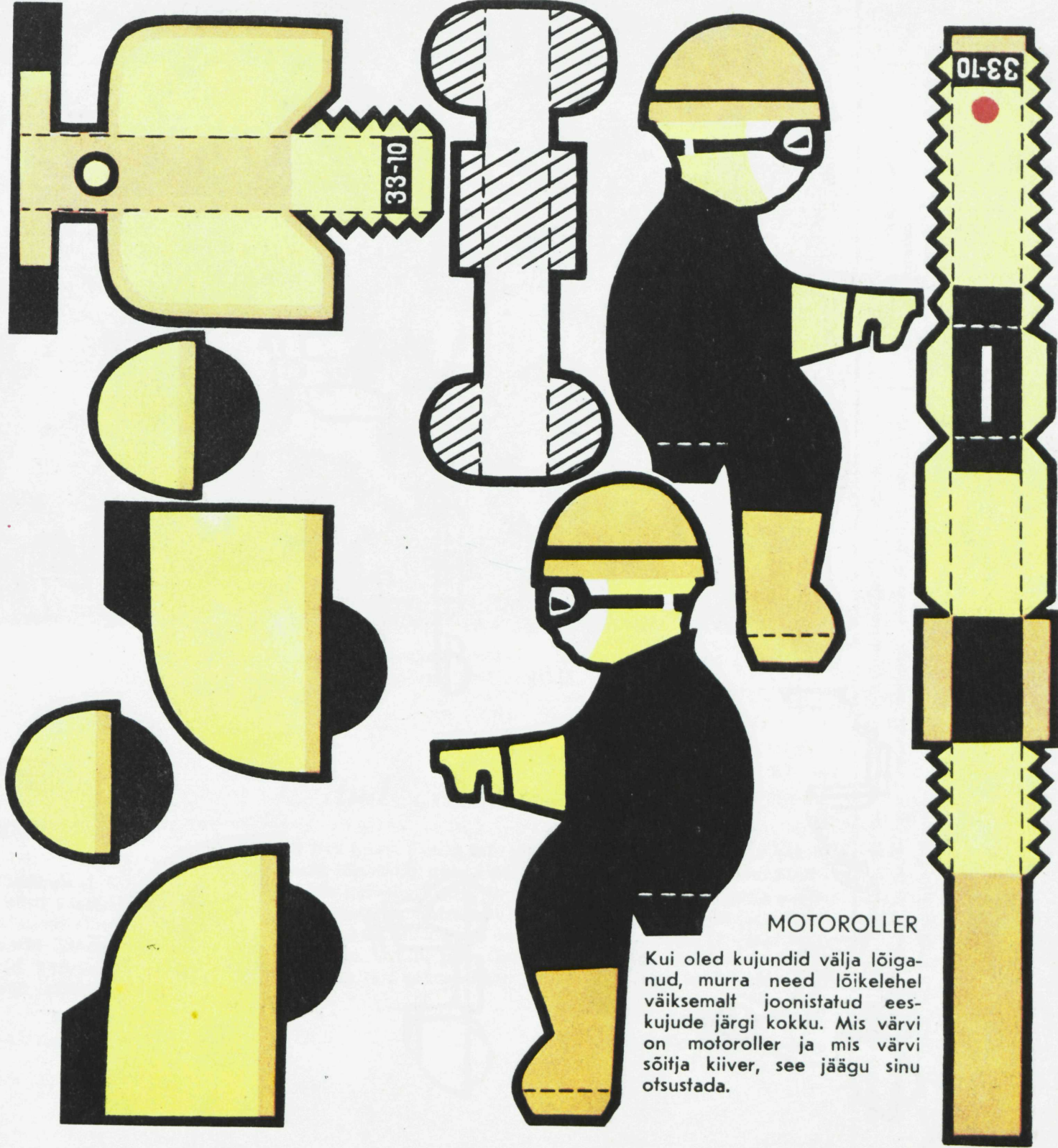
Kolmandas klassis läksin pioneeriks. Siis sain ka esimese suure spordivõidu.

Kilingi-Nõmme spordiplatsil korraldati rajooni pioneeride võistlused. Mina tulin esimeseks kartulijooksus. Sain auhinnaks ilusa suure diplomi. Olin väga uhke. Kodus kiitis ema mind ja diplomit. Naabripoiss tuli pilti tegema.

Seisin õuel, diplom üle kõhu. Vennad ütlesid, et võtku ma kartul ja lusikas ka kätte, aga ma ei teinud nendest välja.

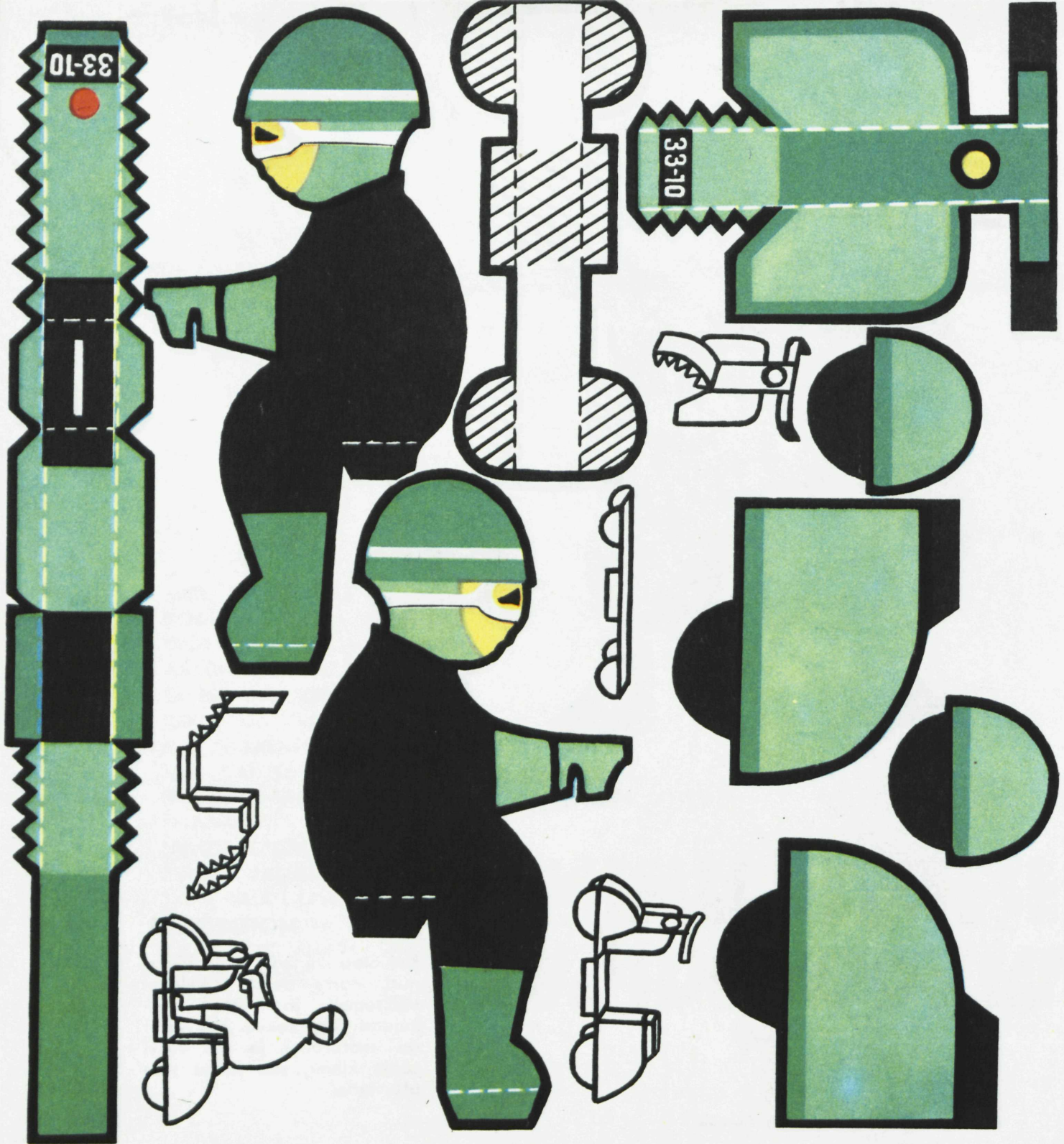
See oli minu esimene autasu.

SEDA PUNAST JOONT MÕÕDA LOIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖÖLEHT

MOTOROLLER

Kui oled kujundid välja lõiganud, murra need lõikelehel väiksemalt joonistatud eeskujude järgi kokku. Mis värvi on motoroller ja mis värvi sõitja kiiver, see jäägu sinu otsustada.

KES MIDA UNUSTAS?

ARVA'ARA! ARVA'ARA!

Sõprus

Sõprus on tore suurtele ja lastele.
Sõda on kole suurtele ja lastele.
Sõprus on tore, sõda on kole, sõprus kehtku!

MAE VAPPER,
Tallinna 36. Keskkooli õpilane

TEEME LAHTI
POSTIPAUNA!

Istutasime lillesibulaid

Ohel koondusel istutasime kooliaeda lillesibulaid. Kõigepealt kaevasime peenrad, siis riisusime maa hästi siledaks. See oli tore töö! Edasi vedasime vaod ja istutasime sibulad. Need olid väga väikesed tulbisibulad. Pioneerid ütlesid meile, et selleks ajaks, kui meist saavad pioneerid, kasvavad ka tulbisibulad suureks. Lubasime siis tulbisibulad lasteaeda istutada.

KAJA UUSTALU,
Harmi 8-kl. Kooli oktoobrilaps

«Lenin meie südames elab!» — joonistanud Valga Pioneeride Maja kunstiringi õpilane ANTS FROSS.

Leitud granaat

Oli ilus päev. Poisid mängisid jalgpalli, meie Marega keksu. Varsti lõpetasid poisid pallimängu ja läksid hulkuma. Järsku märkas Ralf suur auk ja selle kõrval granaati. «Tuleb miilitssasse teatada!» otsustas Raivo. Toidupoe juures oligi kaks militsionääri. Hulk aega uurisid mehed granaati ja viisid selle siis kaasa. Mõni päev hiljem kingiti Ralf Rohtlale ja Raivo Sildveele tühi granaadikast. Raivo ja Ralf on tublid oktoobrilapsed.

RIINA ROHTLA,
Kehra Keskkooli õpilane

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 4 — 1968, IX aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigina, M. Velleste.
Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.
Ladude antud 26. II 1968. Trükkide antud 20. III 1968. Trükiarv 58 000. Peber 90X60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,81. MB-01895. Tellimise nr. 230. Trükitoda «Oktoober», Tallinn, Kreutwaldi 24.

Esikaanel E. PIKA illustratsioon
«Juba linnukesed...»

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совете Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» (Звездочка). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,81 учётно-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Таллинн. Креуцвальд, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллинн 1, Бульвар Эстонии, 4. Цена 15 коп. Зак. 230. Тираж 58 000.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

PEOLEO

Peoleo, kas Tiit teol!
Teol! Teol!
Mis tal kaasas!
Päts piima,
lass leiba,
kausiga kilet ka,
kints kirju koera liha,
vakk lambasõrgasid.

KAJAKAS

Kala,
kala-lii,
kala,
kala-lii,
kaks kala,
kaks kala!

LÖÖKE

Sirgukera, soolatera,
vana lamba laudapera,
siidikera, niidikera,
sirts, sirr-sirr!

VINT

Siit, siit metsast
ei fohi sa võtta
üks peerutikk!

VARBLANE

Siit särat, särat siit,
särat, särat üle aia,
Jüri-Mari odraeda,
siit-sirr!

PÄXSUKE

Pesin püksid, pesin püksid,
panin kivi otsa kuivama,
tuli löi sisse, särri!

